

ПЛАНИ ПАРТІЇ—ПЛАНИ НАРОДУ!

ПОСТАНОВА ЦК КПРС ПРО ПРОЕКТ ДИРЕКТИВ XXIV З'ЇЗДУ КПРС ПО П'ЯТИРІЧНОМУ ПЛАНУ РОЗВИТКУ НАРОДНОГО ГОСПОДАРСТВА СРСР НА 1971-1975 РОКИ

1. Схвалити проект Директив XXIV з'їзду КПРС по п'ятирічному плану розвитку народного господарства СРСР на 1971-1975 роки.

2. Опублікувати в пресі проект ЦК КПРС «Директиви XXIV з'їзду КПРС по п'ятирічному плану розвитку народного господарства СРСР на 1971-1975 роки».

3. Провести обговорення проекту ЦК КПРС «Директиви XXIV з'їзду КПРС по п'ятирічному плану розвитку народного господарства СРСР на 1971-1975 роки» в партійних організаціях, на зборах трудящих і в пресі.

Генеральний секретар ЦК КПРС
Л. БРЕЖНЄВ.

РОЗГОРНУТА ПРОГРАМА БОРОТЬБИ ЗА ПОБУДОВУ КОМУНІЗМУ

У пресі опубліковано схвалений Центральним Комітетом КПРС проект Директив XXIV з'їзду КПРС по п'ятирічному плану розвитку народного господарства СРСР на 1971-1975 роки.

Директиви XXIII з'їзду КПРС по п'ятирічному плану розвитку народного господарства на 1966—1970 роки, говориться в цьому документі, за найважливішими економічними і соціальними показниками успішно виконано. Радянський народ добився нових перемог у створенні матеріально-технічної бази комунізму. Великих успіхів досягнуто в розвитку всіх галузей народного господарства, у розв'язанні соціальних завдань, у підвищенні матеріального і культурного рівня життя радянських людей.

У проекті Директив ЦК КПРС викладаються завдання розвитку народного господарства на 1971—1975 роки. Десятирічний план, відзначається в Директивах, буде важливим етапом в дальшому просуванні радянського суспільства по шляху до комунізму, будівництві його матеріально-технічної бази, зміцненні економічної і оборонної могутності країни. Головні завдання п'ятирічки полягає в тому, щоб забезпечити значне підвищення матеріального і культурного рівня життя народу на основі високих темпів розвитку соціалістичного виробництва, підвищення його ефективності, науково-технічного прогресу і прискорення зростання продуктивності праці.

(ТАРС).

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН. ЄДНАЙТЕСЯ!

Рік видання XII
№ 20 (1344).

ВІВТОРОК, 16 лютого 1971 року

Ціна 2 коп.

**Указ Президії Верховної Ради СРСР
ПРО НАГОРОДЖЕННЯ ОРДЕНАМИ СРСР КОЛГОСПІВ, РАДГОСПІВ ТА ІНШИХ
СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ І ОРГАНІЗАЦІЙ УКРАЇНСЬКОЇ РСР**
За великі успіхи, досягнуті в розвитку сільськогосподарського виробництва і виконанні п'ятирічного плану продажу державі продуктів землеробства, тваринництва і птахівництва, нагородити:

ОРДЕНОМ ЛЕНІНА

Колгосп імені Карла Маркса Маловисківського району Кіровоградської області.
Голова Президії Верховної Ради СРСР М. ПІДГОРНИЙ,
Секретар Президії Верховної Ради СРСР М. ГЕОРГАДЗЕ.

Москва, Кремль.

**Указ Президії Верховної Ради СРСР
ПРО НАГОРОДЖЕННЯ ОРДЕНАМИ СРСР КОЛГОСПІВ, РАДГОСПІВ
ТА ІНШИХ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ І ОРГАНІЗАЦІЙ
УКРАЇНСЬКОЇ РСР**
За успіхи, досягнуті в розвитку сільськогосподарського виробництва і виконанні п'ятирічного плану продажу державі продуктів землеробства, тваринництва і птахівництва, нагородити:

ОРДЕНОМ ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА

Колгосп «Росія» Олександрівського району Кіровоградської області.
Голова Президії Верховної Ради СРСР М. ПІДГОРНИЙ,
Секретар Президії Верховної Ради СРСР М. ГЕОРГАДЗЕ.

Москва, Кремль.

**Указ Президії Верховної Ради СРСР
ПРО НАГОРОДЖЕННЯ ОРДЕНАМИ СРСР ПІДПРИЄМСТВ І ОРГАНІЗАЦІЙ
МІНІСТЕРСТВА ЗАГОТІВЕЛЬ СРСР**
Президія Верховної Ради СРСР постановляє нагородити:
Орденом Трудового Червоного Прапора Кіровоградський комбінат хлібопродуктів—за успіхи, досягнуті у виконанні п'ятирічного плану, забезпеченні безперебійного приймання і збереження хліба та впровадженні у виробництво комплексної механізації трудових процесів.

Голова Президії Верховної Ради СРСР М. ПІДГОРНИЙ,
Секретар Президії Верховної Ради СРСР М. ГЕОРГАДЗЕ.

Москва, Кремль.

«ТІЛЬКИ ПОПЕРЕДУ!»

**ВІДБУВСЯ ЗЛІТ МОЛОДИХ ПЕРЕДОВИКІВ
ВИРОБНИЦТВА МІСТА ОЛЕКСАНДРІЙ**

Справді героїчною працею улавлюють себе молоді олександрійці, несучи трудову вахту на честь XXIV з'їзду КПРС та XXIV з'їзду КП України. Достроково, 19 жовтня промислові підприємства міста виконали п'ятирічку. Є в цьому заслуга і великого загону робітничої молоді. Особливих успіхів добилися окремі комсомольсько-молодіжні колективи. Зразки високопродуктивної праці показують в ці дні бригади намотувальниць Алли Юзленко і слюсарів Бориса Кривокозя з електромеханічного заводу, комсомольсько-молодіж-

ні бригади райенергоуправління, бригад електрослюсарів будівельного управління № 4, колектив відділу культтоварів універмагу «Ювілейний» та інші.

Таких прикладів було багато в доповіді першого секретаря Олександрійського міського ЛКСМУ В. М'ясникіна, з якою він виступив на зльоті молодих передовиків виробництва. Досвідом високопродуктивної праці поділилися на зльоті секретар комітету комсомолу Олександрійського електромеханічного заводу Марія Анисімова,

продавець Лідія Червона, секретар комсомольської організації Голоківського вуглерозрізу Микола Новиков та інші.

Учасників зльоту тепло привітали другий секретар Олександрійського міського КП України І. М. Урицький та завідувач відділом комсомольських організацій Центрального Комітету ЛКСМУ Б. М. Голосний.

В роботі зльоту взяли участь перший секретар Олександрійського міського КП України П. Ю. Гриценко, перший секретар обкому ЛКСМУ М. Г. Гайдамака.

Кращим молодим виробничником були вручені пам'ятні подарунки.

Учасники зльоту прийняли звернення до всіх молодих робітників міста Олександрії.

Фото В. КОВПАКА.

На знімку: учасники зльоту.

По всіх основних показниках колгосп імені Карла Маркса успішно виконав восьму п'ятирічку. Вироблено 308400 центнерів зерна — майже на 30 тисяч більше плану. Виробництво цукрових буряків становить 127,6 процента до завдання. Одержано значно більше, як планувалося, продуктів тваринництва. Ясна річ, колгосп з честю виконав замовлення держави на продаж зерна, цукрових буряків, м'яса, молока та інших продуктів сільськогосподарства.

З року в рік міцніє економіка колгоспу. Рентабельність господарства становить 61,2 процента — найвища в Маловісківському районі. Тут нема збиткових галузей. Минулого року в колгоспну касу надійшло понад 1 мільйон 630 тис. крб., чистий прибуток перевищив 600 тисяч карбованців.

П'ять років минуло п'ятиріччю — це п'ять років невпинного руху вперед. Чітко визначилися шляхи розвитку господарства, які проходять через поліпшення загальної культури землеробства і піднесення рівня технічного оснащення всіх галузей.

ЯК ДОБРЕ НАСІННЯ...

СЕЛО СВЯТКУВАЛО, радіючи.

Кожен зважував свій особистий внесок у той потік праці, енергії, пошуків, який привів нас до найвищої урядової відзнаки — ордена Леніна. Складаючи дяку партії, урядові, хлібороби думками линули в майбутнє, усвідомлюючи відповідальність, яка від сьогодні лежить на них, бути достойними нагороди треба завжди, жити радістю майбутніх перемог, а не лише щастям від минулих, спрямовувати всі сили на розв'язання нових завдань.

В зв'язку з цим хочеться сказати кілька слів про нашого молодого колгоспника, якому завтра прийматиме естафету від старшого покоління і ростити нову зміну.

Милий, дорогий мені образ молодого хлібороба. Він, юнак,

зона, дієчина, привабливі працелюбністю, енергійністю. Доярки Олена і Любов Яременко, Раїса Кухаревська, механізатори Петро Пильненький, Віктор Руденко, Микола Рябонь мають добру славу не тільки серед молоді, а й серед усіх колгоспників. З цілковитою певністю, що в будь-яку мить на них можна покластися.

Правління колгоспу, партійна організація своєю увагою ніколи не обминають молодих. Ми не шкодуємо коштів для них і не вимагаємо негайної компенсації витрат. Завдяки будинку культури, ми дещо змінили проект, додали спортивний зал. Без перебільшення я називаю його прекрасним, бо довелося скласти погодинний він такий, і він постійно зайнятий. графік роботи спортзалу. На-

ІХ НАГОРОДИЛА БАТЬКІВЩИНА

слідок цих «непродуктивних» затрат помітний зразок: зникли прояви недостойної поведінки юнаків, тепер є можливість весело і не без користі провести вільний час.

Потрібна спортивна форма? Купили. Костюми для учасників художньої самодіяльності? Будь ласка. Джаз-оркестр? Згода. Спершу все це сприймалося молоддю саме у вигляді речей, безвідносно до ліній, якої дотримувється керівництво колгоспу. Але згодом у свідомості юнаків і дівчат формуються певні висновки: про нас піклуються, нам створюють умови; зростає культура села — мого рідного села. Чуття приналежності до єдиного сільського колективу, в якому зріс сам і в якому твої батьки завойовують славу в труді, входить у кров представників молодого покоління. Цих почуттів не руйнує час. Ідуть, скажімо, юнаки в армію, служать, пишуть листи, сумують за рідним селом і повертаються до нього. Значить, є для них щось привабливе, дороге.

Повертайтеся, хлопці. Знайте, вам раді, вам завжди знайдеться робота, підтримка, допомога, якщо будете її потребувати.

Восьма п'ятирічка, протягом якої колгосп набрався нових сил, значною мірою змінила обличчя сільських юнаків і дівчат. Вони по-іншому глянули на звичне, знайоме село, побачили його перспективи. Вони й раніше любили село. Але, я б сказав, любили більше серцем і менше розумом. Зараз вони бачать новий день села і усі-

домлюють, що цей день справді новий. Зростають культурні можливості (про матеріальне забезпечення колгоспників я не говорю: 100 карбованців — мінімальний місячний заробіток доярки). І головне — збільшується час для того, щоб ними користуватися.

Як добре насіння покладено в ґрунт, то воно і сходить добре. Працюють на совість молоді тваринники, механізатори. А коли їхне бажання, колгосп посилає здобувати освіту у вузах, технікумах. Володимир Бабич був електриком, а нині — студент Київської сільськогосподарської академії, майбутній агроном, колгоспний спеціаліст. Нас не лякає перспектива, що може хтось із тих, кому колгосп допоміг здобути освіту, не повернеться в село. В такому випадку ніхто не нарікатиме. Він наш, де б не працював. Народному господарству потрібні освічені кадри, і коли ми хоч трішечки посприяти їх підготовці, то маємо радіти з цього. Аби не осоромив однокласників.

Говорячи про виховання молоді, я не забув комсомольської організації. Ні, її роль очевидна і незаперечна. Наприклад, створений нею комсомольсько-молодіжний колектив тваринників — міцне й перспективне ядро. Але найближчим часом комсомольській організації належить розв'язати чимало невідкладних питань. Перше — ріст комсомольських рядів. Зараз в організації 33 чоловік, а могло б бути вдвічі більше, в колгоспному виробництві зайнято чимало людей,

достойних імені комсомольця.

Правління колгоспу зовсім не байдужий чисельний склад комсомольської організації. Адже вона допомагає нам згуртовувати молодь, спрямувати енергію в потрібне русло, вчить громадській активності. Пора б нам мати молодіжні екіпажі сіячів, комбайнерів, а то й групи механізаторів. Диктується це не тільки виробничими інтересами. У групі на вищій рівень підноситься соціалістичне змагання, поліпшується виховання молоді. Через групи юнаки та дівчата залучаються до громадської роботи. Та й працюється веселіше, коли поруч — ровесник. Посилується почуття відповідальності, коли комсомольці знають, що ось це поле — цілком в їхніх руках.

Хотів би ще загострити увагу читача на стосунках керівників колгоспу, бригад і ферм з молоддю. Тут виробилися добрі традиції. Окрик, команда, звертання — не наш тон. Говори з юнаком чи дівчиною як рівний з рівним. Знайдеш довіру та розуміння. Така вже в нас атмосфера — ділова, без «розносів», без тієї адміністративної гарячки. Мож іншим, наш стиль ніколи осічки не дає.

Маю підстави стверджувати, що зміна росте достойною. З великим запалом взялася молодь за виконання зобов'язань на честь XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду Компартії України. Нагорода додає сил, і подякуємо за неї ще кращою працею.

В. МАМУНЯ,

голова колгоспу імені Карла Маркса Маловісківського району.

Два роки тому комсомолец Микола Івашюк прийшов з села Вільхового (Ульяновський район) в Кіровоград. Працював теслярем на будівельних майданчиках міста, а ввечері вчився на курсах теслярства. Тепер він кращий спеціаліст в Ульяновському районному відділенні зв'язу.

Фото Ю. ЛІВАШИНКОВА.

УВАГА: ПІДЛІТОК

НОВИНА миттю облетіла хлопців, які живуть у будинках ЖЕКу № 7: футбольна команда потрапила у фінал обласних змагань на приз «Шкіряний м'яч», в якому виборювали першість 83 дворівні команди. Потім хлопцям знову поталанило: вони посіли одне з перших місць. Раділа тоді й інструктор по спорту на громадських засадах Раїса Овчаренко. Тепер вона із своїми вихованцями братиме участь у республіканських змаганнях на приз «Шкіряний м'яч». Пам'ятає вона, як хвилювалися хлопці: відповідальні змагання. І сама була не байдужою. Проводила з вихованцями фізичну підготовку, а ось як бути з технікою володіння м'ячем? Тут потрібно навчити дітей всіляких прийомів, а що вона може, коли дивиться футбольні матчі лише по телевізору.

Р. Овчаренко поставила собі мету: як і в кожній

СКАЖИ, ХТО ТВІЙ ТОВАРИШ?

спортивній грі, тут потрібна добра дисципліна, згуртованість колективу. Щоб юний футболіст трав не для себе, а для команди.

Цей приклад не є ідеальним прикладом організації масової роботи в дворі. Але погодьтеся, що саме вміння зацікавити, залучити дітей до різних ігор, в гуртки художньої самодіяльності — це надзвичайно копітка робота, проте конче потрібна.

Чималу роботу проводять створені при ЖЕКХ і будинкоуправліннях громадські ради по роботі серед дітей, піонерські кімнати. Цікаво, наприклад, налагоджена робота серед підлітків ЖЕКу № 1, де цією справою керує Олена Семенівна Солодкіна. Тут при лєнінській кімнаті за ініціативою жіночої ради організовано збірну дружину. Дружина розбита на десять загонів. Цікаві масові спортивні ігри, заняття гуртків полюбилися дітям.

«Загін друзів Радянської Армії», наприклад, вивчає історію Армії і Флоту, біографії визначних полководців, здійснюють походи по місцях бойової слави, проходять початкову військову підготовку.

Як видно із двох цих прикладів, дітей можна захопити цікавою справою. Шляхів до цього є кілька. Один з них — шефство підприємств. Правда, щодо нього є різні точки зору. Одні бачать в ньому значний виховний ефект. Ми теж бачимо користь в роботі шефів-виробничників. Але тут постає ряд питань. Під доглядом шефів діти бувають одну-дві години. До того ж не кожного дня. Чи можуть вони контролювати дітей у вечірній час? Чи з охотою йде в будинкоуправління, ЖЕК чи мікрорайон виробничник? Чи до душі громадське допущення? Нарешті, чи володіє він здібностями вихователя?..

Ці питання не прості, ін-

ді нерозв'язані, коли йти лише шляхом персональної опіки над малолітніми порушниками загальноприйнятих норм поведінки.

Проте за будь-яких умов ми повинні знайти відповідь на питання: як організувати неорганізованих? Воно турбує широку громадськість. Адже зводити всю виховну роботу до бесід, лекцій теж — дуже мало.

Виховна робота з підлітками по місцю їх проживання — важлива форма комуністичного виховання. Доцільно подумати, наскільки здатні займатися ним ті, хто відповідає за це та організувати навчання у формі семінарів чи нарад по обміну досвідом.

В. ЯНИШЕВСЬКИЙ,
інструктор карного розшуку УВС облвиконкому.

Г. КОМАРОВ,
позаштатний інспектор карного розшуку.

ПАРТІЇ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

ВСЕСОЮЗНИЙ ОГЛЯД УЧНІВСЬКИХ ТВОРІВ

Міністерство освіти СРСР та ЦК ВЛКСМ в січні-березні цього року проводять IV-й Всесоюзний огляд творів учнів VIII-х класів восьмирічних і середніх загальноосвітніх шкіл, шкіл робітничої і сільської молоді, дитячих будинків і шкіл-інтернатів, членів літературних об'єднань при позашкільних закладах, присвячених XXIV з'їзду КПРС. Тема учнівських творів — «Партія — розум і совість нашої епохи».

Героями твору можуть бути перші комсомольці, більшовики, учасники революції, громадянської і Великої Вітчизняної воєн, ветерани праці, герої п'ятирічок, ровесники.

Для надання методичної допомоги і керівництва оглядом в школах, районах, містах створюються журі. Сюди входять члени комітетів комсомолу, вчителі, працівники народної освіти, ветерани Великої Вітчизняної війни, праці, передовики виробництва, шефи шкіл, а

також поети, письменники.

В лютому шкільні журі оглядають учнівських творів визначають три кращі роботи (по одній від восьмих, дев'ятих і десятих класів) і направляють їх на адресу районних, міських журі.

Районні, міські журі визначають п'ять кращих робіт (одна — учня VIII класу, по дві роботи учнів IX—X класів) і направляють їх до 1 березня ц. р. на адресу обласного журі.

Обласне журі підіб'є підсумки огляду, відбере кращі учнівські твори і до 15 березня 1971 року надішле їх до Москви Всесоюзному журі огляду творів школярів.

Всесоюзне журі визначить переможців огляду, кращі твори яких будуть друкуватися в центральній періодичній пресі, видавництвах «Молодая гвардія», «Просвещение».

В. ЧЕКМАРЬОВ,

інспектор шкіл Кіровоградського обласно.

ЕСТАФЕТА ЧЕРВОНИХ СЛІДОПИТІВ

ПОДЯКА З КРЕМЕНЧУКА

ТРИМЕТРОВОЇ висоти обеліск. Навкруг дерева. Тиша. Раптом легкий вітерець дмухнув і зірвав з гілок клена кілька пухнастих ниток білого інею.

— Дивись, — вихопилось у чорнявої дівчинки, яка примружувалась від сонця, — іби по-смішаким злітає.

— А може думками ти подяками?.. Хвилинка—друга і учениці, розмахуючи великими портфелями, біжать вузькою, як їхні кішки, стежиною і анімаються у неспокійну ріку школярів.

Велику роботу проводять червоні слідопити Попельнястаської середньої школи Олександрійського району. Вони шукають тих, хто загинув під час визволення рідного села від фашистських загартників, наслідують листи в різні кінці країни. І летять вони стодзвонно журавлиним ключем. А може це зовсім не журавлі, а прохання, зажурливі думки, подум'яні слова загинув героїв? Листів-вітрила наповнені вітрами життя, летять у широкий

простір людського океану. А звідти довертаються хвилюючими відповідями. Ось одна з останніх, від Надії Григорівни Кабін з Кременчука:

«Шановні слідопити, щиро вам дякую за повідомлення про місце загибелі і похоронення мого чоловіка, учасника Великої Вітчизняної війни. Велике спасіння за кошту роботу в пошуках загинув, за те, що доглядаєте за братською могиллою наших чоловіків і братів». День розкрилатився вітром. Жінка з важкою поштарською сумкою за плечима зникла, як вранішня зірка. Школярі, затамувавши подих, читали подяку. Її одержали І. Рогачова, Н. Ліб, В. Єруш, Л. Кушка, Н. Капканець та інші учні, які беруть активну участь в пошуках загинув поїтів. Ближчим часом у школі буде створено музей бойової слави.

Е. ЯРУШОК.

Олександрійський район.

ОПЕРАЦІЯ «ПОШУК»

ХТО ВІН,
СТЕПАН
БАЗЕНКО?

1967 року в Римі вийшла друком книга відомого дослідника історії минулої війни, члена Італійської компартії М. Галлені «Радянські партизани в Італійському русі Опору». Книга написана дуже старанно, з широким використанням архівних матеріалів, листування з колишніми гарібальдійцями, а також спогадів учасників цього руху, які живуть у багатьох країнах світу, свято бережуть пам'ять своїх радянських побратимів. Наприкінці книги вміщено списки полеглих радянських партизанів, позначено, у якому підрозділі вони воювали, коли і де хто загинув та де похований.

Для кировоградців ця книга цікава ще з одного боку. В ній, зокрема, розповідається про бойові дії в провінції Ліворно у червні 1944 року. Там діяла група партизанів з загону імені Грамші. Не випадково це ім'я взяли собі партизани. У роки священної боротьби з фашизмом ім'я легендарного Антоніо Грамші надихало їх на боротьбу. Біля Кастельнуово точилися жорстокі бої з ворожими військами. Партизани вже кілька днів не мали перепочинку. Біля тривав далі, часом переставачи в рукопашні сутички. Ворог відступав. І це додавало бойовим загоні ще більше сили. Підполіч біляся представники мало не десятки національностей, з різних країн поневоленої фашистами Європи. Та найвигірлівішими і найбезстрашнішими були радянські люди. Їх найбільше боялися фашисти.

В цьому бою загинули Михайло Таран, 1920 року народження, з міста Черніково (може з Чернігова?) і Степан Базенко з Кіровограда. Про цього гарібальдійця сказано дуже мало, — народження 1911 року, входив раніше до складу третьої гарібальдійської бригади «Валь ді Центіна».

У примітці зазначено, що про нього авторіві повідомили, крім італійських гарібальдійців, також Іван Грогов з Полтави, Михайло Агаський з Баку і партизан на кличку Назар (чи Назаров), уродженець з Ташкента.

От і всі відомості про нашого земляка, активного учасника минулої війни. У списку в кінці книги помічено, що наш земляк там, де загинув, там, біля Кастельнуово, й похований.

Цікаво було б вияснити подробиці життя перед війною цієї людини. Можливо знайдуться його товариші по службі в Радянській Армії. Можливо вони пам'ятають про участь його у боях, чи про життя в рідному селі (а помітка, що він з Кіровограда зовсім не означає, що він був родом з самого міста, італієць міг записати назву області одним словом Кіровоград). А Степан Базенко зовсім не безвісний. Про нього знають, його пам'ять шанують в далекій Італії.

Іван БОЙКО,
кременець.

м. Новомиргород.

ЯТРАНОЧКИ.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МОЛОДОГО
КОМУНАРА»

„ЗАБІЦЬ З ЛИПОЮ“

Так називалась стаття в нашій газеті за 21 січня цього року. В ній говорилось про те, що керівництво Кіровоградського автопідприємства № 10021 не зовсім відповідально поставилося до видачі посвідчень з правом безплатного користування міським транспортом.

Від виконуючого обов'язки директора автопідприємства т. Шкуренка ми одержали відповідь. Він повідомляє, що стаття обговорювалась на загальних зборах контролерів і кондукторів. Їм дано вказівку відповідальніше ставитися до перевірки службових посвідчень.

Крім того, підприємство постійно довідується через адресне бюро про місце проживання громадян, які залишили виробництво і користуються службовими посвідченнями, виключаючи їх для повного розрахунку.

ЖИТТЯ вимагає, щоб знання, набуті у вищому навчальному закладі, відповідали вимогам часу. Проте частина студентської молоді іноді ще невідповідально ставиться до навчання. Чим це викликано? Як побороти таке явище?

«Молодий комунар» пропонує на сторінках газети розпочати широку розмову про якість знань студентів, студентські проблеми тощо. Початком її буде стаття професора Л. Владимиrowa «Студент і аудиторія». Можливо, не з усіма категоричними твердженнями автора можна погодитися, проте, на нашу думку, стаття піднімає ряд важливих проблем.

ЗАКІНЧИВСЯ осінній семестр, а разом з ним і екзаменаційна сесія. Наступили довгожданий канікули.

Студенти — веселий, життєрадісний народ. До початку канікул в програмах концертів, в стінніках в них вже був готовий цілий набір продуманих, гіперболізованих, традиційних діалогів між професором і невдалим, але дотепним студентом.

Допоможемо самодіяльним артистам і додамо до їх репертуару не менш гумористичний, однак, не надуманий, ніскільки не гіперболізований діалог.

— Скажіть, що таке вагранка?

— Це... Це таке високе приміщення...

— Приміщення? А для чого воно служить?

— В нього засипають чавун!

— Ви бачили вагранку?

— Звичайно! Ми ж були на заводі. І навіть писали звіт про роботу вагранки.

— Хвально вашу пам'ять, ви запам'ятали навіть це. А яка корисна висота вагранки?

Не зморгнувши оком, мій співбесідник випалив:

— Тисяча метрів.

Але, бачачи по обличчю екзаменатора, що він «зморожив» нісенітницю, швидко поправляв свою відповідь:

— Ні, ні. Сто метрів!

— Значить, вагранка втричі вище доменної печі? Чудово. Скажіть, а з якою температурою витікає рідкий чавун з вагранки?

— Двісті градусів!

— Що ви, при температурі 200 градусів навіть олово не розплавить!

— Ні, я помилюся. 7 тисяч градусів!

— 7 тисяч? Виходить Сільше, ніж на поверхні Сонця? Добре ви придумали. Ось що: давайте не будемо даремно витрачати часу. Ви ж зовсім не знаєте матеріалу.

— Як не знаю? Я ж вчив!

— Видно, мало вчили.

— Мало! Три дні з ранку до ночі сидів! Задайте, будь ласка, ще питання.

— Ну, так тому й бути. Що ви знаєте про кисневе дуття? Скільки воно вміщує кисню?

— Чотирнадцять процентів.

— А скільки ж кисню в звичайному повітрі?

— Шістнадцять!

— Знаєте що, якщо ви хвилину десять подихаєте таким повітрям, вам запік буде вже ні до чого!

В цьому діалозі не точне тільки те, що відповіді цілого ряду студентів приписані одній особі.

Як могло все це статися? Ці безглузді відповіді давали студенти другого курсу. На першому курсі вони систематично відвідували ливарний і ковальський цехи заводу, писали звіти, креслили схеми обладнання. На другому курсі слухали лекції по металургії і ливарному виробництву, виконували лабораторні роботи, складали звіти про них, здавали контрольну роботу, слухали ряд консультацій.

І ось — ефект. Хай далеко не всі, але ж багато хто не мають ніякого реального уявлення про предмет, який вони вивчали.

Канікули, почалися далеко не для всіх. Під кінець семестра з'явилися цілі групи, які наполягали, щоб для них знову були проведені лабораторні роботи, бо вони їх пропустили. Деякі навіть на цьому не наполягали. Вони просили: «прийміть у нас лабораторки». — «А ви їх робили, ці роботи?» — «Ні. Але ми прийшли із звітами».

Ви уявляєте: людина не

перша з них в тому, що молода людина будь-якого покоління перш за все по натурі завойовник. Вона охоче бере те, що їй так просто не дають.

ДО РЕВОЛЮЦІЇ в нашій країні діяв принцип, викладений Катериною II в листі до Вольтера: «Черні освіта не потрібна». Лише одиницям з народу адавалось одержати освіту. Їй доводилось завойовувати в тяжкій, наполегливій боротьбі. Розбещені синки багатіїв, яким все доступно, тоді не утруднювали себе навчанням.

Восени двадцятого року Володимир Ілліч Ленін з'явився в залі, де проходив III з'їзд комсомолу. Там була виголошена його знаменита промова. Зміст її Ленін висловив одним, трічі повтореним словом: «Учитесь, учитесь, учитесь!».

Не відрізу нам, комсомольцям двадцятих років, став ясним геніальний замисел вождя. Але ми добре

ти кого-небудь з них з'явилися тоді в стінах вузу. Хоча віковий склад сьогоденного студентства залишився майже таким, все ж їх батьки й матері юрбами штурмують ректорів і деканів, просячи їх пожаліти їхню «нерозумну дитину».

І в цьому друга причина зниження успішності. Вона криється в загальному зниженні рівня виховання в сім'ї. Жалісливі батьки виходять нерідко з того, що «нам було погано, хай хоч наші діти поживуть в повному достатку». Надмірно пестячи дітей, не виховуючи їх в суворості і праці — такі батьки самі підрубують гілля, на якому сидять. Вони не привчають дітей до дисципліни, до подолання труднощів. Діти виростають нестійкими, слабхарактерними. Задовольняючи в ранньому дитинстві всі примхи дитини, батьки вирощують з неї людину, яка звикає лише брати від життя, не даючи суспільству нічого натомість.

Куди вже такому долати труднощі навчання! Перші ж перешкоди виводять його з колії. Він розчаровується в своїх можливостях, прогулює, відстає від групи, батькам говорить неправду, витрачає час на сумнівні розваги.

А скільки небажаних вчитися вступають до вузу лише тому, що саме в цей вуз його зуміли влаштувати батьки. Немає в молодій людині ніяких нахилів до вибраної не ним професії. Такий студент не учиться, а мучиться.

ЩЕ ОДНА причина: мода. Ви тільки послушайте деяких молодих людей: «Та що ви, в наш час сидіти, зубрити — не модно». Що може бути безглуздіше такого твердження, бездіяльності в роки, коли наука набула небувалого розвитку. Мода поширюється з швидкістю інфекції. Вона магнічно діє на тих, хто не звик думати власною головою, на тих, хто не має власної точки зору.

Вуз, безперечно, безсильний перевиховати 20-річного телепня все кредо життя якого зводиться до ідеї спокоя і жадоби розваг. Підростаючи, такі молоді люди стають тягарем для своїх же батьків. А батько й мати розводять руками — «Звідки він у нас такий? А щоб він не був таким, потрібно не в 15 років, а в 5 прививати дитині чуйність, самостійність дії і мислення, привертати її до участі у всіх трудових процесах сім'ї, не роблячи за дитину того, що вона може зробити сама, виховуючи її в ласці і одночасно в суворості, не роблячи з дитини сімейного «божка», навколо якого танцюють і батько, і мати, і бабуся, і дідусь.

Проблема нинішнього зниження успішності в школах і вузах своїм корінням входить вглиб іншої проблеми — проблеми виховання дитини в сім'ї. Скажемо відверто, що ця ділянка роботи була занедбана. І зараз робиться далеко не все, щоб навчити молодих батьків правильно виховувати дітей.

Л. ВЛАДИМИРОВ, професор, зав. кафедрою ливарного виробництва Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування.

СТУДЕНТ
І
АУДИТОРІЯ

виконала обов'язкової роботи, в очі не бачила об'єкта, на якому вона виконується, але прийшла з звітом про неї. Звіт звичайно, списаний в інших. І невдаха, студент-прогульник, вважає, що цього досить, аби «одержати вспровадження».

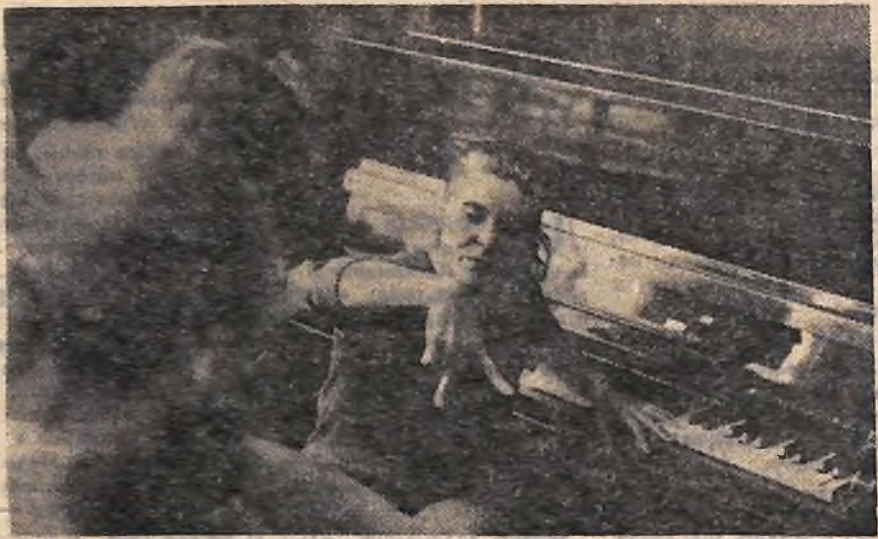
НАІВНА людина, вона навіть не розуміє того, що, вигукнувши «я три дні вчив з ранку до ночі», цим тільки губить себе в очах викладача. Звичайно, добра половина студентів навчається як і належить, ретельно, старанно. Але цього не скажеш про другу частину студентів, численність якої з року в рік не зменшується, а неухильно зростає.

Ніякі переконання педагогів про те, що вуз — це не школа, що у вузі уроків не задають, в знання переверіють лише раз на півроку, що потрібно розумно витрачати свій час, що вчити потрібно не перед екзаменами, а з першого дня семестра — на таких студентів не діють. Буває, задаєш студенту питання. Відповідь цілком задовільна. Задаєш питання з іншого розділу. І відразу стає ясно, що в цьому розділі він не пробував розібратися. «Покажіть свій конспект». Розгортаю конспект і на належному місці 3—4 білих аркуші. — «Так як на цій лекції не був», — спокійно відповідає студент, до того ж таким тоном, який в його очах служить повним виправданням його незнання. В минулому такі студенти зустрічались рідко, по одному — два на групу. Тепер їх значно більше. Аналогічні явища спостерігаються і в старших класах середньої школи. В чому ж причина фактичного падіння успішності, сумісності знань?

Таких причин кілька. І

успіли, що нове життя будувати лише однією гвинтівкою не можна. І потрібно було бачити, як жадібно накинувшись на навчання комсомолів двадцятих років. Комсомольців було ще дуже мало, але щоб потрапити на робфак потрібно було одержати три рекомендації: міськомкому комсомолу, райкому партії і звичайно профспілки. Проте, попавши на робфак, а потім і у вуз, комсомольці вчилися так, що питаннями їх успішності ніхто не займався. Не було ніяких академсекторів, де жодного не проводили виробничих нарад. Про навчання навіть не говорили. Навчання йшло так, як було потрібно. І якщо були серед нас два — три другорічники, то це були знову ж таки діти забезпечених батьків. Курс, на якому я вчився, за всі роки навчання не мав жодного відсіву. Майже кожен, хто закінчив цей курс, став пізніше видатним працівником. Академіки, професори і доценти, заступники міністрів, директори заводів і головні інженери — ось ким стали майже всі мої однокурсники. Навчання для нас було необхідною умовою життя. І хоча підготовка багатьох з нас була далеко недостатньою, ми з усіх сил намагалися «гризти грані науки».

А ЯК ВЧИЛИСЬ молоді люди в солдатських гімназіях в перші роки після Вітчизняної війни! Вчорашні солдати — лейтенанти, капітани й майори — всі вони, без знаків розрізнення сіли поруч за студентські парти. Вони вчилися так, що нагадувати їм про успішність не було потреби. Було б дико, якщо батько чи ма-

Галина Кузнецова: — Музика допоможе вам...

ДЕ ПОЧИНАЮТЬСЯ ВИСОТИ

ТІЛЬКИ-НО розпочали свої виступи юні гімнасти. І ось вже в спортивному залі чути:

— У першій правій найбільшій кількості балів набрала вихованка Кіровоградської ДЮСШ № 1 кандидат у майстри спорту Тетяна Компанієць.

А через день, коли на вогнебий рубіж вийшли молоді стрільці області, слова похвали в першу чергу адресувались ще одному спортсменку з цієї школи — Юрію Язикову.

І так часто-густо. Майже на всіх змаганнях школярів Кіровоградщини серед призерів — учні ДЮСШ № 1. І це не випадково. Останнім часом тренерсько-викладацький колектив, очолюваний директором школи Б. П. Тригубом та завучем В. Ф. Суржаном, значно поживав свою діяльність.

Перш за все, у правильному руслі. Аде набір до груп, в яких передбачено підготувати висококласних спортсменів. А потім вже постійна і напружена навчально-тренувальна робота. Нині в ДЮСШ виховується більше 600 юних спортсменів. Серед них 292 баскетболісти, 255 гімнастів, 67 стрільців. Торік, наприклад, тут підготовлено 7 кандидатів у майстри спорту, 11 першорозрядників, 210 спортсменів масових розрядів.

Зрослу майстерність під час змагань демонстрували вихованці груп спортивної гімнастики. На першості республіки серед школярів вони здобули перемогу. А коли в Донецьку, де визначався чемпіон ЦР ДСТ «Авангард», кіровоградці увійшли в десятку найсильні-

ших. Тетяна Калінічева привезла з Донецька срібну медаль.

В цьому році вихованці школи теж тішать своїх тренерів. Тетяна Калінічева виборює чемпіонський титул області, а Людмила Шумихіна на першості республіки за спеціальною програмою ділить перше і друге місце з донецькою гімнасткою Г. Чічліною.

Нині тренери Ю. Толчинський, Л. Яковська, Н. Тимофеева готують своїх учнів до V спартакіади УРСР.

І в відділенні художньої гімнастики з'явилися нові імена перспективних спортсменів. Після перерви тренер Г. Кузнецова намагається повернути прогайне, і її вихованці на республіканських змаганнях торік теж були в десятці найсильніших.

Вже ось кілька років підряд успіх не мапає баскетболістів школи (тренер О. Гах). Вони були серед призерів країни, а торік захопили четверту сходинку на першості республіки. Гордість тренера — Валентина Протас, першорозрядниця член збірної школярів республіки, кандидат у збірну юнацьку команду СРСР. Кандидатами до складу збірної республіки включено і першорозрядників Любу Сухилу та Ольгу Поповиченко.

Останнім часом на різноманітних змаганнях краще, ніж раніше, виступають стрільці з групи тренера Л. Шилова. Вони виборили право виступати в десятці сильніших юніорських команд України.

Часом тренерів дитячо-юнацьких спортивних шкіл дорікають, що вони

ведуть до висот майстерності тільки одиниці. Мовляв, в змаганнях республіканського і всесоюзного масштабу беруть участь лише кандидати в майстри спорту, першорозрядники, а решта вихованців школи мають можливість демонструвати своє вміння хіба що під час тренувальних занять. Протилежна лінія в педагогів ДЮСШ № 1. Змагання тут влаштовують безпосередньо в школі: між віковими групами, відділеннями. Організуються також матчі зустрічі з спортсменами інших шкіл області, республіки, влаштовують показові виступи на підприємствах, культосвітніх закладах. У ці зма-

Тетяна Калінічева.

мові дні, наприклад, будуть тривати змагання юних баскетболістів на приз колишньої вихованки школи заслуженого майстра спорту, члена збірної країни Олени Стасюк. Прославлена баскетболістка сама обіцяла приїхати в Кіровоград.

— Нам періодично зауважують, що досягнення спортсменів не такі вже й високі, — сказав під час розмови завуч ДЮСШ В. Суржан. — Мовляв, четверте чи восьме місце в республіці — не вершина. Але якщо врахувати, що наші учні тренуються в тісному спортивному залі, що в школі відсутні потрібні умови для найкращого обслуговування дітей, то ми своїм тренерам таки завдячуємо за їх старання.

В якійсь мірі можна згодитися з В. Суржаном. Зокрема, тренерсько-викладацький склад ДЮСШ, підтримуючи тісні зв'язки з загальноосвітніми школами міста, батьками, тами домігся певних успіхів у вихованні спортсменів вищого класу.

М. ШЕВЧУК.

Тренер Ніла Тимофеева починає роботу з наймолодшими. Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

МАЙЖЕ місяць не сходили ми на берег, а його сусідство (і Японії й Філіппін) з нами лише дрічно приховані хотіння — як виноград лисцю у глібовській байці.

— Віддати правий якір!

Бірман вже давно стояв біля брашпиля, чекаючи цієї миті. І тепер він, бачу, квалітивно послаблює гальмо стопора, що утримував якір... Здрігнулося судно, а з труби клюзу, — іржа від змичок якір-ланцюга, — немов з гарматного жерла, заклубочившись поповзли над водою жовтаво-сині змійки пилуги й диму.

Якір пішов на дно. Значить, приїхали! Гранітний хвилем, з вежею маяка та невисокими деревами, що всупереч всьому, проросли таки серед голого каміння, відгороджував зовнішній рейд, де ми зупинилися, від внутрішньої гавані, за якою видніли білі дахи пакгаузів та високо в небо здіймалися якісь багатоповерхові споруди міста. Це був Сінгапур, «бананово-лимонний» Сінгапур, відомий хіба що з книг, той загадковий порт, про який бачили його чи ні, — завжди люблять розповідати моряки. І захоплення й здивування... Чад екзотики з давніх-давен оповиває чомусь це місце. Правда, мені запам'яталося ще й інше — слова одного нашого співвітчизника, який всередині минулого століття відвідав Малазію і писав, що залишив Сінгапур без жалю, і якщо повернеться туди, то знехотя, тільки мимоволі.

Що ти нам принісеш — радості чи гіркоти, захоплення чи розчарування, Сінга-Пур! Місто лева, як тебе ще називають? Але що б там не було, особисто я в японії легенді про це місто, бо легенди такі живучі!

— Солоний, на корму — до прапора!

Це з капітанського містка — голос штурмана.

Я на кормі. Затамувавши подих, чекаю наказу.

— Прапор Союзу Радянських Соціалістичних Республік і прапор республіки Сінгапур — підняти!

І ось стиги вгору, майорять: сінгапурський на фокці, наш, багрянний, в промінні вранішнього сонця, на флагштоці.

— Карашо! Ошень карашо! — не втримуються від захоплення малайські рибалки, пропливаючи повз «Витязя».

— Карашо советіке! — вигукують во-

ни. А він, сонячний стяг, моєї землі полощеться на вітру в цьому чужому далекому небі, над цими небаженими ніколи водами. І скільки б їх не пропливало човників, люди на них не однією підводились, щоб подивитися на наш багрянорозовий стяг. Не знаю, кому-сь може й здалося би сентиментальним, але й правдою, од всього цього молотом закланятинило моє серце... Згадався чомусь сорок четвертий рік: як наше село переходило з рук у руки; як вночі німі вигнали нас, дітей і жінок, в степ, на передову, і прикривалися нами, намагалися прорвати лінійну фронт... Вибухи, стрілянина, стогін поранених, і як, аби врятувати нас, з тієї, протилежної сторони, раптом підвелися в атаку білі — з криками «ура», на повен зріст, — мільйони нас, «ступальні» дороги фашистським «героям», свідомо натикаючись на смертельний бар'єр — ворожу, до зубів укріплену заставу — лощуку. І як потім, коли на сім'яному майдані у братських могилах ковали полеглих, багрянці, покровлені кров'ю, кулями ірошті знамення... І мій піонерський галстук — він теж колює крові.

Згадав я все. І здалося мені, несправе в цьому мить на лужині зі мною разом ті хлопці, що тоді, відбиваючи атаку, нолягли за наше село; і мій батько, якого куля відкосяла десь під Прагою: колосисте поле — уся моя земля несправе б то зараз була тут, а вогнебий рубіж проходить крізь моє серце.

І я усміхнувся тихо над своїм піднесенням настроєм, навіяним оповідями про бананово-лимонне місто. Еге, що не казати, хоч і лоскотує уяву романтичні побрехеньки, а проте відгомін життя владно стукає в серце! Найсвітліше у світі — рідна земля, по якій пройшов плуг революції; земля, хоч і не бананово-лимонна, та все ж вілний край — наймиліший і найдорожчий за всі дивосвітні!

— Малай-базар! — заволали вниз.

Не астиг я глянуги за борт, як на судно вже лізло з десятком спритних, всюди-

Леонід ТЕНДЮК

(Продовження. Початок в газетах за 19, 21, 23 січня та 2, 4, 6, 9, 11 та 13 лютого).

сущих торгівців. Їх рухи викінчено спритні, і за якусь мить малайці, скориставшись вірьовками з гаками на кінці, якіми вони чіплялися за планшир «Витязя», — так корсари йшли на бордажі! — були вже на борту.

— Малай-базар! — прокричали знову, метушливі, верткі.

Кожна поспішав захопити місце для торгівлі: налужу, немов наутиниш, обслувано до-ге мотузці. То гендлярі, протинувши пір-ривки, «огорожували» захоплену під «Малай-базар» територію... А скоро там зависочили гори краму. Чого тільки не було — від нафталіну до мініатюрних детекторних приймачів!

Капітан змилувався. — Звичайно, це негодобство, — оглянувши заважену крамом налужу, недоволено зауважив він, — але куди їх подінеш — виганяти це будемо: нехай торгують!

Неподалік «Витязя» зупинився танкер. З десятком малайських, схожих на морських фантастичних істот джонков (передня частина розмальована так, що нагадує хижого вишнє-репий рот; банькуваті витріщені око, з пош-ками та віями, пофарбованими різнокольоро-во, «дипломат» з бортів тих човників) «атаку-вало» прибулого океанського велетня.

— Ваня - Маши! — співають нас за руш малайці. — Дайош! — і тягнуги до свого ту-вару, примовляючи зауучу нісенітницю:

— Кончай шалтай-болтай — дайош Ваня-Маня!

Збиралися на берег, і я поспішив до човна, що вже чхав униз, біля перед-ного трапу.

У ЛАБІРИНТІ МАЛАКСЬКОЇ ПРОТОКИ

Внизу, у машинному відділі, пробило четверту склянку. Серед гулу, що ні на мить не вгавав од роботи головного двигуна та порипування хиткого такелажу, крізь сон я почував саме цей чистий мідний дзвін шини. Він, цей дзвін, зауважив якимось штурман, якщо навіть людина попрощається з морем, все одно звучатиме невідступно — відлуння наших найщасливіших днів, нашої мат-роської юності...

Було, отже, без чверті чотири — час, коли мені заступати на вахту. Не роздумуючи, ручкою підвісив, виліз із свого тисного намету. Глянув у гору — яка краса! Дух захопило. Темносине, все в зорях, небо хрест-нахрест помережили корабельні снасті. Щогли, здавалось, дотикались зірок і кожен раз, як судно перевалювалось з боку на бік, вони припускались в стрімкий танок. Вітру не було. Та завдяки деситвузловій швидкості, з якою йшло судно, стрімкий повітряний потік ніжно й ласкаво пестив тіло.

Береги Суматри лежали поруч, десь там, в пітьмі. І хоч їх зарез ми не бачи-ли, та сусідство відчувалося: волохата темрява, що клубочилась, підступаючи знизу, пахла водоростями й джунглями.

(Далі буде).

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

СЕРЕДА, 17 ЛЮТОГО. ПЕРША ПРОГРАМА, 11.00 — Телевізії. (К). 11.10 — Телефілім. «Старий човен». (К). 11.35 — Шкільний екран. Історія для учнів 9 класу. «Боротьба за встановлення Радянської влади на Україні». (К). 12.10 — «Таланти твої, Україно». (К). 12.35 — Художній фільм «Золоте теля». І серія. (Кіровоград). 16.35 — Голубий екран — школярам. «Російські пейзажі в творчості Рєпніна, Паустовського та на полотнах Шишкіна і Левітана». (Кіровоград). 16.45 — Світ соціалізму. (М). 17.15 — Для школярів «Сурма». (К). 17.45 — Телевізії. (К). З включенням Кіровограда. 18.05 — Фестиваль ра-

дянських республік, присвячений XXIV з'їзду КПРС. Таджикиська РСР. (М). 19.30 — «Вечори на високому замку». (Львів). 20.15 — Мистецтво молодих. Концерт. (К). 20.50 — «Величчя добутки». (Донецьк). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Золоте теля» І серія. (Кіровоград).

ЧЕТВЕР, 18 ЛЮТОГО. ПЕРША ПРОГРАМА, 10.05 — Новини. (М). 10.15 — «Тобі, юність». (Волгоград). 10.45 — Художній фільм «Чужа рідня». (М). 12.15 — Кольорове телебачення. О. Кіпренський «Старинні життя». (М). 12.45 — Телевізії. (К). 12.55 — Художній фільм «Золоте теля». II серія. (Кіровоград). 17.15 — Голубий екран — школярам. «Сад». (Кіровоград). 17.40 — Телевізії. (К). З включенням Кіровограда. 18.00 — Програма передач. (Кіровоград). 18.05 —

Для школярів «Лети, пави піле». (М). 18.30 — Ленінський університет мільйонів. (М). 19.00 — На зустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України. Прем'єра студії «Українські телефільми». «Україна. Країна історії». IV серія. «Особистий висок». (К). 19.35 — Ю. Герман «Підполковник медичної служби». Телесек-так. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Золоте теля». II серія. (Кіровоград). 23.05 — Телефілім. (Кіровоград). 23.35 — Телевізії. (К).

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36
Телефони: відповідального секретаря — 2-43-35,
відділу сільсько-патріотичного виховання і спор-ту — 2-43-35, решти відділів — 2-43-36.

БК 00061.

Індекс 61197.

Зам. № 896.

Тираж 54.000

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня Ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редатор В. ПОГРІБНИЙ.

Редакція газети «Молодий комунар» висловлює глибоке співчуття активістам преси Сарженському В. М. та Сарженському А. В. з приводу передчасної смерті їх дружини й матері

Парасковії Макарович.